

PASTELTEKENARES
LOES BOTMAN HEEFT
ACHTING VOOR
DIERENWERELD

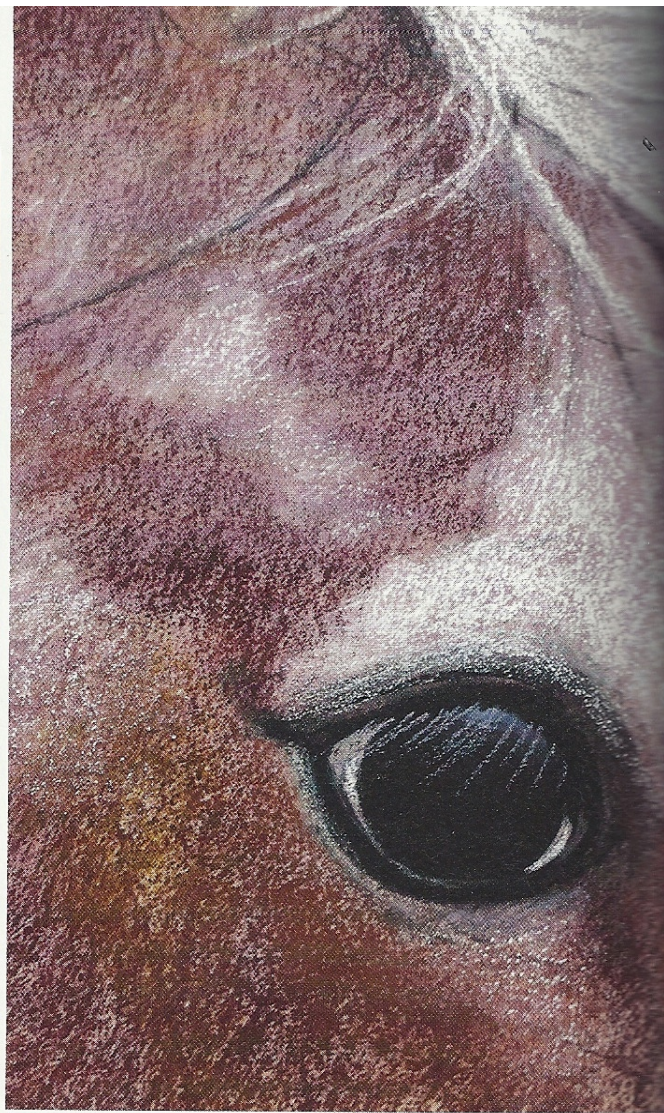
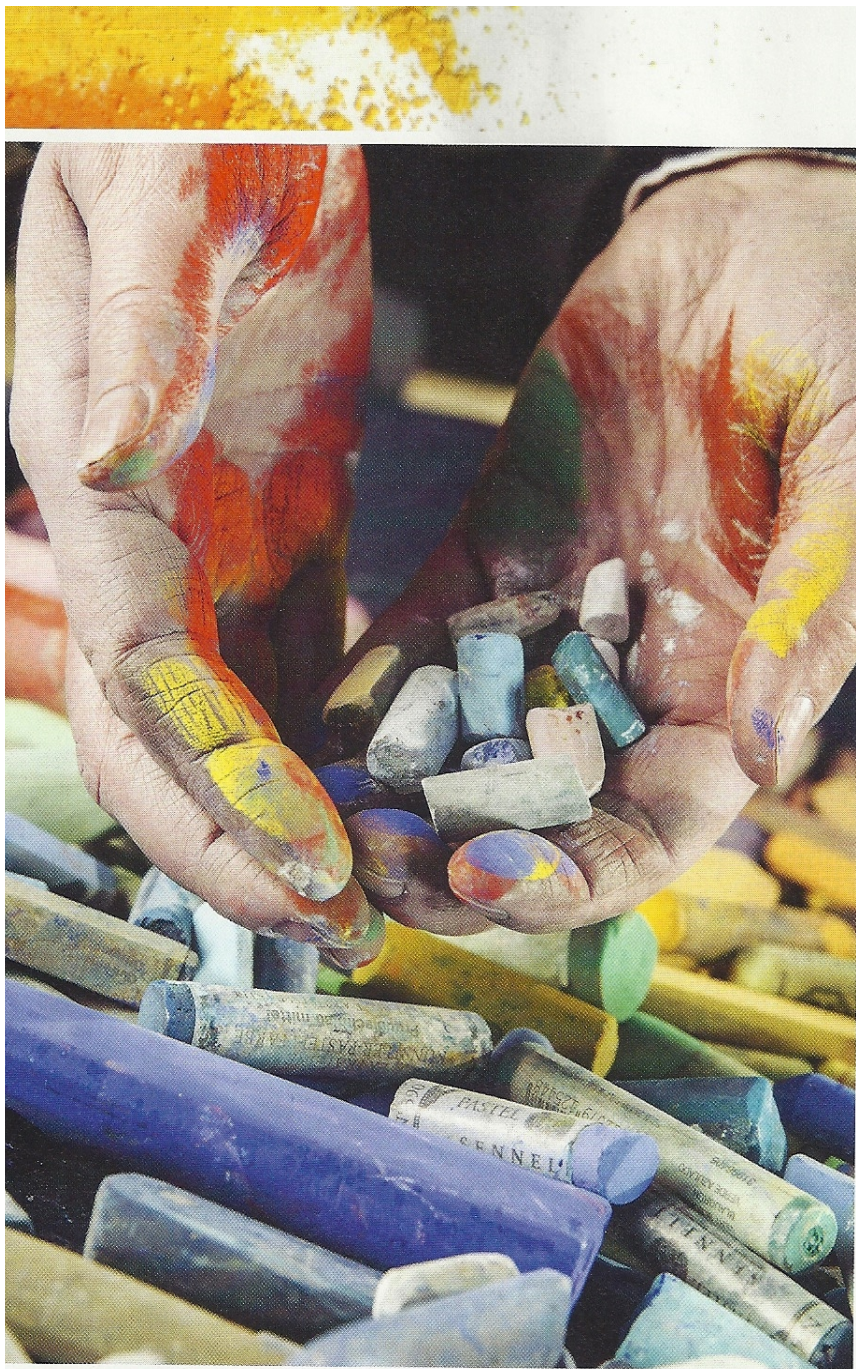
‘ALTIJD EN OVERAL OM MIJ HEEN KLOPPEN HARTJES’

LOES BOTMAN IS DIEP ONTROERD DOOR HET FEIT DAT ER DIEREN ZIJN. HET INSPIREERT HAAR OM ZWANEN, KOEIEN OF HET HONDJE VAN HAAR BROER TE TEKENEN IN PASTELKRIJT. MET EVENVEEL VERWONDERING KIJKT DE HAAGSE KUNSTENARES NAAR DE SCHOONHEID VAN DE BLOEMEN OM HAAR HEEN. ZE VINDT HET BELANGRIJK DAT ‘WIE JIJ ALS UNIEK MENS BENT, DAT JE DAT IN JE WERK LEGT’.

TEKST MARIO BROEKHUIS FOTOGRAFIE THEO TANGELDER

Ik schilder niet", helpt Loes Botman meteen een misverstand uit de wereld, "ik teken. Het ziet er misschien uit als een schilderij, maar ik teken alles met krijt. Tekenen is directer dan schilderen, het krijt zit tussen je vingers. Er komt geen penseel of kwast tussen jou en wat je maakt. Olieverf, aquarel, acryl, ik heb op de academie alles gedaan, maar vond die penselen altijd vervelend. Pas van tekenen werd ik happy. Het is voor mij nog altijd het allerfijnst, door de puurheid en de eenvoud ervan." In haar lichte atelier op de derde verdieping van een huis in de Haagse binnenstad laat ze vol enthousiasme dozen vol zacht gekleurde blokjes en staven krijt zien. Een hele collectie van verschillende ambachtelijke makers om uit te kiezen. "Ik ben een krijtfreak. Ik maak ook

voor een deel zelf de pastels, want je hebt er niet veel meer voor nodig dan krijt, pigment en bindmiddel. Wikkel het in een papiertje en heb je eigen krijt, heel oer. Net als met kind die met aardewerkscherven op de stoep een tekening maken, zo eenvoudig is het en daar hou ik van. Wil ik buiten werken, dan neem ik ook niet meer mee dan wat krijt en een stuk papier." Een doos met blauwe krijten is favoriet. "Ik moet mezelf dwingen om niet alleen blauw te gebruiken. Wanneer ik alleen met blauw werken zou het zijn glans verliezen, alle kleuren hebben elkaar nodig. Vaak zijn werken toch herleiden tot rood, geel en blauw. Het is een wetmatigheid. Soms probeer ik mezelf wel te triggeren om een bepaalde kleur juist niet te gebruiken, maar uiteindelijk mis je dan wat. Loes werkt het liefst met levende modellen. Ze gaat er bij in de wei of stal zitten. Al woonde ze nu in de stad, op het platteland waar ze opgroeide raakte ze vertrouwd met de dieren om haar heen. "Veel van mijn tekeningen zijn herinneringen aan het dorp waar ik vandaan kom, de verbintenis daarmee." Het zit echte

**'DE ESSENTIE
IS DAT IK IETS
van mijzelf
TOEVOEG'**

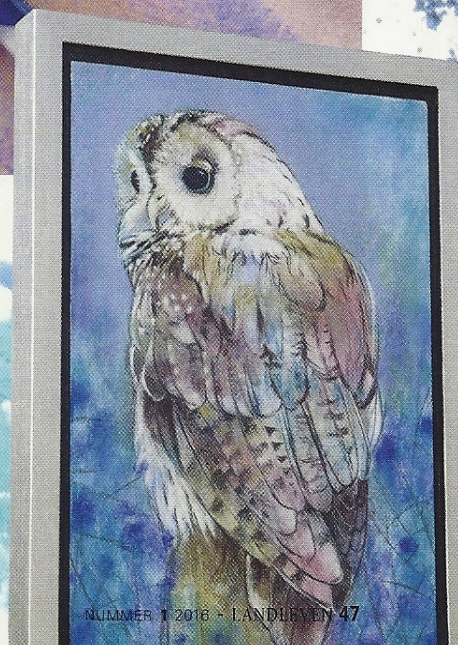
per dan een herinnering alleen: "Alles wat
ft vind ik prachtig."

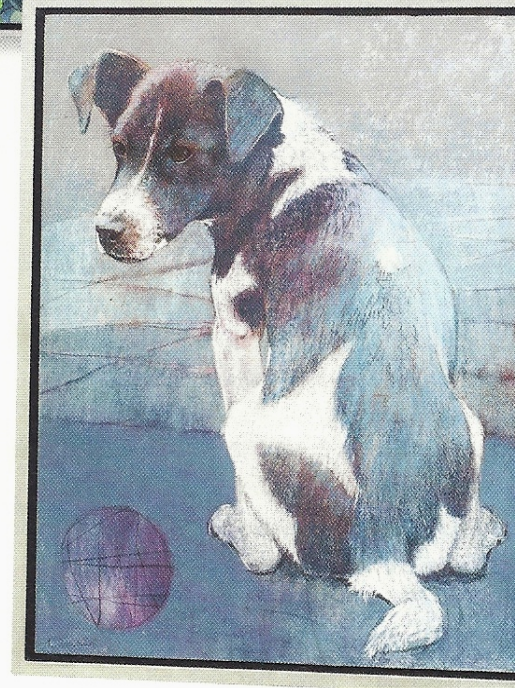
OPPENDE HARTJES

1994, na het afstuderen aan de academie
or beeldende kunst, kwam de fascinatie om
ren te gaan tekenen toen ze met haar eerst-
porene in de kinderboerderij was. "Ik vind
zo mooi dat er dieren zijn, voor mij is het
en vanzelfsprekendheid. Met mensen heb je
er interactie, mensen laten je spiegelen en je
nt misschien meer van ze leren dan van dieren.
hebben een 'ik': ik wil, ik creëer, ik ben.
eren niet. Daarom zeg ik: dieren 'zijn', niet
er en niet minder. Maar dat ze er *ZIJN*, met
te hoofdletters, ontroert mij diep. Als het een
etje stil is denk ik weleens, altijd en overal
mij heen kloppen hartjes. Bij dat idee val je
voon stil. Het maakt je heel klein. Misschien is
wel de grootste motivatie waarom ik dieren
en. Het maakt niet uit welke, alhoewel slangen
hagedissen wat verder van mij af staan.
eien kun je knuffelen, er tegenaan liggen, dus
r begon ik mee. Toen ik vogels ging tekenen

dacht ik dat dat niet zou lukken, want je ziet ze
nauwelijks en ze zijn niet aanraakbaar. Nu maakt
het me niet meer uit, alle dieren ontroeren mij.
Ik vind het belangrijk om te tekenen wat dicht
bij me is. Als ik een olifant zou moeten tekenen
wil ik daar vertrouwd mee raken en ga ik hem
wel twintig keer bekijken. De meeste vreugde
voel ik bij wat ik zie. Ik begin nu aan een boek

‘DE SCHEPPING KUN JE *niet exact namaken* EN DAAR MOET JE OOK NIET NAAR STREVEN’

over insecten zoals bijen en daar moest ik een tijdje naartoe groeien. Ik weet gewoon dat het gaat lukken.”

BLOEMENWEELE

Naast de meest uiteenlopende dieren komen af en toe bloemen aan bod. “Als kunstenaar moet je je ook eens van een andere kant laten zien. Dit bouw ik heel langzaam op. Het gesprek met de bloeiende natuur is een heel ander gesprek dan met de dieren. Dieren staan dicht bij de mensen, bloemen staan verder van je af, dus als je daar mee in gesprek wilt komen moet je er meer moeite voor doen. Maar het is voor mij dezelfde grote achting en liefde voor wat er is als bij de dieren. Voor de deur bloeide dit najaar de passiebloem en als je ontdekt welke getallen eraan verbonden zijn en hoe de bloem zich ontwikkelt, daar zijn geen woorden voor. Dichters proberen dat en ik probeer het op mijn manier... Als je gelooft in een God, zo schoon als Hij het heeft gemaakt, dat kan ik echt nooit. De schepping kun je niet exact namaken en daar moet je

ook niet naar streven. De schepping, de dieren, de bloemen, de mensen, alles wat leeft is aanleiding tot het maken van werk. De essentie is dat ik iets van mijzelf toevoeg aan wat ik maak. Dat wie jij als uniek mens bent, dat je dat in je werk legt. Daar word je blij van, en andere mensen worden er rijker van in hun hart, hoop ik.”

“Het lijkt wel of ik heel religieus ben, maar ik behoor niet tot een religie of zo, het is gewoon iets waar ik over nadenk. Je moet iets van jezelf geven aan datgene wat je doet. Ongeacht of je met mensen werkt of met metalen, wat je ook doet. Daarmee maak je de wereld mooier, rijker. Volgens mij is dat de bedoeling van ons leven hier op aarde. Wat in je leeft delen, al was het maar heipalen in de grond slaan.” Het zijn de serieuze levensvragen die een rol spelen bij de ontwikkeling van Loes als kunstenaar: Ze merkt dat ze na ruim twintig jaar nog altijd groeit in haar werk. “Alleen al technisch, dat kan ook niet anders als je twintig jaar alleen met pastelkrijt werkt. Toen was het abstracter,

nu veel realistischer en nauwkeuriger.” En het blijft uitdagend: “In mijn tekeningen wil ik nog meer terug laten komen van wat ik zie in de dieren. Daar heb ik rust voor nodig en nu mijn kinderen het huis uit zijn, gaat dat beslist komer. Je verandert voortdurend en dat wil ik niet tegenhouden, maar ik wil de verandering niet forceren, het komt vanzelf. Mijn wens is dat mijn dieren nog meer dan ze al doen, gaan spreken met de mensen. Dat je het wezen van het dier nog meer gaat voelen.” □

'HOE EEN BLOEM
zich ontwikkelt,
DAAR ZIJN GEEN
WOORDEN VOOR'

loes botman

exposeert regelmatig, geeft workshops en
 werkt in opdracht. Met haar werk zijn erg
 leuke dierenboeken, kunstdrukken en
 prentbriefkaarten gemaakt.

Op www.loesbotman.nl is
 meer info te vinden.

Buijs Ballotstraat 83
 2563 ZK Den Haag
 Tel. 070 - 360 76 29 of 06 - 13 62 05 83

In galerie De Kuiperij in Veenklooster is
 van 12 maart tot en met 30 april een
 grote expositie van Loes' werk.
 Zie www.galeriedekuiperij.nl